

have brudt med Traditionen i den Grad, her er sket. Derfor maa jeg bestandig henvise til, at det er en stor Fejl, som senere eller tidligere vil komme til at ramme Ministeren haardt: at han ikke har besat den militære Direktørpost. Ministeren sagde en Dag — og det tog Tinget tilsyneladende for gode Varer —: Hvorledes skulde det gaa, hvis jeg kom her og fortalte, at det moralske Ansvar havde min Direktør, men jeg kun det juridiske, og vi saa skiftevis henviste til hinanden? Men saadan gaar det jo slet ikke til. Det er et Forhold, som gælder for alle Ministre den Dag i Dag, at man kan komme til dem med Sager, med Hensyn til hvilke ingen forstandig Rigsdagsmand vilde forlange, at Ministeren paa staaende Fod skulde kunne gøre Rede. Ministrene maa holde sig til deres sagkyndige, og man kan kimse ad Sagkundskaben, saa meget man vil, men Resultatet bliver dog, at man, og det ikke mindst paa Ministerposterne, er henvist til de sagkyndige. Derfor forekommer det mig, at et Forsvar af den Natur ikke er synderlig stærkt.

Jeg fastholder, at den højtærede Minister ikke har kunnet give Grunde for sit System og ikke har kunnet støtte sig paa tjenstlig Indstilling fra Generalerne. Han, den civile Krigsminister, den 15de i Rækken efter 14 militære, har brudt med 37 Aars Tradition. Han hævder at forstaa Lovens Forudsætninger bedre end samtlige hans fagdannede Formænd. Men hvorledes kan dog den højtærede Minister, der i øvrigt er beskeden i hele sin Optræden, hvorledes kan han, der her optræder som den 15de i Rækken, fuldstændig kuldaste, hvad de 14 andre have betragtet som deres Ret og Pligt i Henhold til Lovens Forudsætninger og den Maade, hvorpaa den var vedtagen? Det er ganske umuligt. Den højtærede Minister dømmer herved paa en Maade, som ellers ligger udenfor hans milde Sind, i en grænseløs Grad sine 14 Forgængere.

I 37 Aar, fra 1867 til 1904, er der til særlige Tjenester, eller hvor der har været en usædvanlig, fra alle Sider anerkendt Dygtighed, foretaget i alt 9, siger og skriver 9, Springavancementer af den Art, der her er Tale om. Der er ikke en Kat, der har gået deraf; det er noget, som har fulgt ganske af sig selv. Disse Folk vare kendte, man vidste, de vilde komme frem, og at de vare udmærket egnede til de særlige Stillinger, hvortil de bleve trukne frem. Men under de nuværende Forhold, i den korte Tid af 2 Aar, er det lykkedes den

højtærede Minister at lave 7 Springere af 13 normale Avancementer. Det er da ikke saa underligt, at man blev forbavset ved det. Enhver vil indrømme, at intet Menneske tror, at vor lille, bitte Hær skulde rumme en saa utrolig Intelligens og militær Videnskabelighed, at den kunde producere 7 Napoleonere i Løbet af 2 Aar. Men dermed er Systemet fordømt paa den Maade, det anvendes, og det er det, jeg gerne har villet vise.

Jeg har allerede nævnt, at General Raasløff, Hærlovens Fader, ved de 12 Avancementer, han i hele sin Tid har indstillet til Udnævnelse, satte de 2 Springere efter dem, som udnævntes i samme Kundgørelse. Han lod dem ikke springe over de andre i Kundgørelsen. Men nu sker, som sagt, det modsatte. Hvad var nu Grunden til, at Raasløff handlede saaledes, naar han dog trak de 2 Mænd frem? Jeg tror, den ene af dem var Klingsey, som var bestemt til en særlig Post. Hvad var Grunden dertil? Det var ganske simpelt hans loyale Opfattelse af den Maade, hvorpaa Hærloven var bleven til. Hærloven var først og fremmest et Tillidsvotum til ham. Uden hans Personlighed havde der ikke været stor Sandsynlighed for, at Loven vilde være gaaet saa let igennem begge Rigsdagens Ting i en og samme Samling. Han havde den Opfattelse, at man skyldte Frygten for Springeriet og Hensynet til Anciennetetsprincippet, at man ikke uden Nødvendighed krænkede dette. Der er i den hele 37-aarige Periode 154 Avancementer til Stabsofficer. Jeg vil meddele den højtærede Minister, at der kun er 9 Springere af disse 154 i 37 Aar. Det er saadant noget som een for hvert 17de Avancement. I den sidste Periode fra 1874 til 1904 er der i alt kun 3 Springere af 130, altsaa omtrent een for hver 42. Men nu mener den højtærede Minister, at det skulde være praktisk, rigtigt og nødvendigt at tage hveranden af den Art. Nej, det tror jeg ikke paa.

Der er et Punkt, som Ministeren strander paa der, det forstaaer jeg udmærket godt, det strander næsten enhver paa i Administrationen, nemlig at ville gøre dette Forsøg, som her er gjort, paa at skelne mellem de saakaldte „duelige“, der skulle avancere efter Orden, og de „udmærkede delige“, som skulle avancere udenfor Orden. Den Nuance er saa fin, at den Guldvægt findes ikke, som man retfærdig kan afveje dette paa, naar det ikke er Mænd, der fra alle Sider ere anerkendte for at høre til den sidste Kategori.